

**Liturgie morgendienst
Emmen, 13 maart 2016
Thema: *charismatische gemeente zijn***

1. Votum
2. Zegengroet
Genade voor u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus.
3. Zingen: **Psalm 135:1,12** (vers 1 geleerd door groep 3 en 4)
4. De Tien Woorden
5. Zingen: **Psalm 135:11**
6. Doop Benthe Kaijser. Lezen **Formulier 2**.
Na de doop: **Opwekking 720** (m.m.v. muziekgroep)
7. Gebed om verlichting met de heilige Geest
8. Schriftlezing: **1 Korintiërs 12:1-14** (*gelezen door...*)
9. Zingen: **Psalm 103:1,2**
10. Preek
11. Amenlied: **LvdK 106:1-4**
12. Dankgebed, voorbede
13. Inzameling van de gaven (*diakenen geholpen door...*).
14. Slotzang: **Gezang 103:1,6,9**
15. Zegen.
De genade van onze Heer Jezus Christus, en de liefde van God en de eenheid met de heilige Geest zij met u allen.
Amen: **LvdK 456:3**

Volk van God, geliefde gemeente van Jezus Christus,
br/zr jonger of ouder, welkome gast, luisteraar/kijker thuis,

Als je goed [dia1] kunt voetballen of volleyballen of paardrijden, is dat dan een gave van de Geest?
Of als je [dia2] bijvoorbeeld creatief bent, goed kunt schrijven, tekenen of rekenen, praten of organiseren?

Ik denk dat je zeker kunt zeggen dat de HERE God je die talenten heeft gegeven.

En dat je ze ook mag gebruiken en ervan genieten.

Alleen: als je het hebt over *gaven van de Geest*, dan wordt toch iets anders bedoeld.

In de term [dia3] *charisma* die de bijbel gebruikt, zit het woord *charis*.

Dat betekent *gratis* (*genade* komt hier ook vandaan).

Een belangrijk kenmerk van een gave van de Geest is dat je het gratis van God krijgt, als genadegave, als cadeau.

Het is dus [dia4] niet iets wat je van jezelf hebt, of recht op hebt, maar wat je hebt gekregen.

Verder is het een gave [dia5] die je krijgt als je gelooft, als je deel uitmaakt van het lichaam van Jezus Christus, als je aan Hem verbonden bent.

Dat wil niet zeggen dat mensen die niet geloven geen goeie en mooie dingen kunnen doen.

Gelukkig wel.

Maar alleen kinderen van de Here krijgen wat je noemt *gaven van de Geest*.

Want, en dat is ook heel belangrijk: [dia6] een gave van de Geest krijg je niet allereerst voor jezelf, maar om anderen mee te dienen, om de gemeente van Jezus Christus op te bouwen.

Vers 7 – *In iedereen is de Geest zichtbaar aan het werk ten bate van de gemeente...* Een charisma is dus geen doel op zichzelf, maar het dient een doel; het is een middel!

Het is dan ook niet alleen een gave en voorrecht, maar tegelijk ook een *verantwoordelijkheid* en *roeping* en taak. [dia7] Gave = opgave!

Het mooie is, dat iedereen die gelooft [dia8] minstens 1 gave van de Geest heeft.

Kijk maar in vers 7 [dia9] *in iedereen is de Geest zichtbaar aan het werk...*

Ik heb gemerkt dat sommige mensen het best lastig vinden om van zichzelf te zeggen wat nu hun charisma is.

Heb ik die wel? Mag je dat wel van jezelf zeggen?

Dus wel!

Zie ook 1 Petrus 4:10 [dia10] *Laat ieder van u de gave die hij van God gekregen heeft gebruiken...*

Ieder kind van God heeft minstens 1 gave van de Geest.

Als je nog niet weet welke, probeer daar dan achter te komen!

Vraag eens aan vrienden of andere gemeenteleden, welke gaven ze bij jou zien.

Wat je dan wel moet onthouden is, dat er [dia11] *heel veel verschillende gaven* zijn, en dat niet iedereen dezelfde gaven krijgt.

En alhoewel je charisma niet samenvalt met dingen waar je goed in bent/ deskundigheid/karakter, etc, ligt het voor de hand [dia12] dat je charisma daar wel bij aansluit en die talenten inschakelt.

[dia13] Wat is uw/jouw gave? En waar zet jij die in?

Laten we samen een echt charismatische gemeente zijn!

Het is maar goed dat er zo'n brief aan de Korintiërs is bewaard gebleven, anders zou je misschien gaan denken dat [dia14] *charismatisch* gelijk staat aan 'volmaakt', en *vol van de heilige Geest* gelijk met 'zonder zonde'.

Nu lees je heel duidelijk dat dat absoluut niet zo is.

Aan de ene kant prijst de apostel Paulus de gemeente Korinte als een gemeente waar geen enkele gave van de Geest ontbreekt.

Tegelijk laat hij haarscherp zien dat er nog behoorlijk wat ongeestelijk gedrag voorkomt.

Is dat niet het dubbele waarin je als christen leeft, de werkelijkheid ook waarin Benthe vandaag gedoopt is: [dia15] je bent kind van God, in liefde en genade door Hem uitgekozen om bij Hem te horen, met Hem verzoend door het lijden en sterven van Jezus Christus.

En tegelijk blijf je mens in deze wereld, met z'n zonde, verleidingen, kwade dingen, aantrekkingskracht, onvolmaaktheid.

Het is de spanning waar je aldoor weer tegenaan loopt, de spanning van het reeds en nog niet: het *reeds* van de verlossing in Christus, en het *nog niet* van de gebrokenheid van dit bestaan.

Uit 1 Korintiërs 12 kun je leren [dia16] dat *charismata* heerlijke gaven van de Geest zijn, maar dat je er niet automatisch een beter christen van wordt.

Wat gebeurt er in Korinte? Men gaat met bepaalde gaven van de Geest aan de haal, en vergeet helemaal dat *charismata* geen doel maar slechts middel zijn.

In Korinte was het spreken in klanken het *summum*, het hoogste wat je als mens kan bereiken. Dán ben je iemand, als je in klanktaal spreekt! Dáár moet je vooral op gericht zijn. En kun je niet in klanktaal spreken, dan tel je eigenlijk niet mee. Dan heb je in de ogen van de Korintiërs nog niet de status van de goede christen die vol is van de Geest.

Paulus gaat daar krachtig tegen in, en laat zien dat het zelfs *ongeestelijk* is – precies tegen het werk van de Geest ingaat - om zo te denken.

Met nadruk stelt hij dat er *verschillende* gaven zijn, maar dat die allemaal uit de zelfde Geest van God te voorschijn komen.

Vers 4-6: [dia17] *Er zijn verschillende gaven, maar er is één Geest; er zijn verschillende dienende taken, maar er is één Heer; er zijn verschillende uitingen van bijzondere kracht, maar het is één God die ze allemaal en bij iedereen teweegbrengt.*

Naast dat hier heel mooi duidelijk wordt dat de Drie-ene God aan het werk is (Geest – Heer – God), zie je, dat heel sterk de eenheid benadrukt wordt.

Welke gave ook – het is afkomstig van dezelfde God.

De één krijgt deze gave, een ander die. Maar ze zijn allemaal gekregen.

En ze hebben allemaal als doel om anderen te dienen.

Dat waren de Korintiërs ook vergeten: ze gebruikten hun bijzondere gaven om mee te koketteren, te pronken, er goede sier mee te maken.

En ze stelden ze niet in dienst van anderen, van de gemeente, maar in dienst van zichzelf, om zelf in het middelpunt van de belangstelling te staan, om alle aandacht op zichzelf te vestigen – maar ho even, daar zijn de gaven van de Geest niet voor bedoeld!

Waar ik nu zo bang voor ben, is dat ook in het verlangen naar meer van de Geest in onze tijd/kerken, [dia18] meer de *mens* i.p.v. de Heer centraal staat.

Als ik zie hoe er soms over gepraat wordt, of hoe het soms gaat...

Dan vraag ik me af: waarom juist die fixatie op de in het oog springende bijzondere gaven als gebedsgenezing of klanktaal? Wat zit daar achter?

Waarom verlang je dáár naar, richt je je dáár op, zit je dáár op te wachten en om te bidden?

Waarom zie je niet het minstens zo waardevolle en bijzondere van die heel 'normale' gaven als verkondiging, dienen, helpen, kennis of wijsheid?

– Moet je dan niet open staan voor bijzondere gaven? Kunnen die in onze tijd niet meer gegeven worden?

Dat zeg ik niet. De Geest waait waarheen Hij wil, ook nu nog.

En je moet er zeker ontvankelijk voor zijn – laat het maar gebeuren! Het zou wel heel ondankbaar zijn richting de Heer, als Hij je wel iets geeft, maar je pakt het niet uit.

Waar het mij om gaat is dat ik de *focus* op die bijzondere gaven ongezond vind.

– Maar er staat toch duidelijk: *streef naar de hoogste gaven!?*

Zeker, alleen moet dan wel opvallen dat die hoogste gaven bij Paulus juist *niet* de spectaculaire gaven als tongentaal en genezing zijn (hij zet ze in het rijtje helemaal achteraan!)

J/m, [dia19] jullie kennen vast wel het liedje ‘Dit is m´n hand en dat m´n voet’.

Wat zegt dat liedje? Die hand en die voet van je, die heb je allebei nodig. Want waar moet je heen als een het niet doet? Niets is er overbodig. Hand, voet, knie, oog, oor, neus, keel – alles is nodig, niets te veel.

Dat liedje is gemaakt over wat in 1 Korintiërs 12 staat.

En wat betekent het?

Dat de gemeente, alle mensen van de kerk, samen een lichaam vormen. [dia20]

Wij hier met elkaar, iedereen erbij, we horen bij elkaar.

Waarom? Omdat we allemaal bij Jezus horen.

Jezus wordt dan ook wel het Hoofd van het lichaam, van de kerk, genoemd.

Nou, als je naar je lichaam kijkt, hoe ziet dat er dan uit?

Is je hele lichaam een oor? Is je hele lichaam een neus of een voet of een hand?

Dat zou gek zijn! Gelukkig is dat niet zo!

Nee, je lichaam bestaat juist uit allemaal heel verschillende delen.

En het mooie is, dat het allemaal bij elkaar past, dat het allemaal op elkaar is afgestemd, en dat al die verschillende onderdelen juist *samen* een eenheid vormen. Heel bijzonder – de HERE God heeft dat prachtig gemaakt!

En wat betekent dat nog meer?

[dia21] Dat dus niemand in de gemeente moet doen of denken dat hij/zij **belangrijker** is dan andere mensen. Een oog kan toch ook niet tegen een hand zeggen: hoepel jij maar op, want jou hebben we niet nodig! Dat is belachelijk – je hebt ze juist allebei nodig. Een oog zonder de rest van het lichaam is niks, daar heb je helemaal niks aan.

Dus tegen alle mensen die zichzelf nogal belangrijk vinden en soms doen alsof ze alleen op de wereld (of in de kerk) zijn, zegt de Here God: vergis je niet, die anderen zijn er ook en die zijn net zo goed nodig!

[dia22] Tegelijk betekent het ook dat niemand in de gemeente moet doen of denken dat hij/zij **minder belangrijk** is dan andere mensen. Een voet kan toch niet zeggen: omdat ik geen hand ben hoor ik er niet bij!? Dat is belachelijk – ze zijn juist allebei nodig, die voet niet minder dan die hand. Dus tegen alle mensen die zichzelf nogal onbelangrijk vinden en het idee hebben dat ze wel gemist kunnen worden, zegt de Here God: vergis je niet: ook jij bent nodig, anders is mijn lichaam niet compleet!

Laten we dat daarom vooral tegen elkaar blijven zeggen en het ook naar elkaar uitstralen: [dia23] jij hoort er bij, jij met wat je kunt of hebt of zegt of weet of denkt bent nodig, anders zijn we niet compleet, anders zijn we geen lichaam van Christus.

Groot of klein, oud of jong, man of vrouw, blank of bruin.

De lastige vragensteller net zo goed als die aardige alles-wel-goed-vinder.

De enthousiaste tante net zo goed als die niet vooruit te branden oom – niemand kan gemist worden, iedereen is nodig bij de Heer!

Is dat niet de uitdaging voor de kerk van nu, voor onze gemeente, om met alle verschillen die er zijn – de een denkt zus, de ander zo, de een wil dit, de ander dat – om met al die verscheidenheid

die een *gegeven* is, om daar op zo'n manier mee om te gaan dat we in dezelfde Geest en onder hetzelfde Hoofd samen het lichaam van Christus vormen? En elkaar juist waarderen in ieders eigenheid?

En met elkaars specifieke gaven?

Om *samen* doelgericht bezig te zijn?

Een echt charismatische gemeente zijn?

Niet gericht op *onszelf* (want of het nou is dat jij moet scoren, of juist dat je jezelf niet ziet zitten – je bent beide alleen op jezelf gericht!), maar *dienstbaar* aan elkaar en *gericht op Christus*.

Niet trots op de gaven die je bezit, maar verwonderd dankbaar dat de HERE ze jou gegeven heeft.

Verwonderd dankbaar dat ook zo'n klein meisje als Benthe er echt al helemaal bijhoort!

We zijn aan elkaar gegeven, als oog en oor – laten we elkaar tot een hand en een voet zijn.

Dan wordt het steeds mooier – dan lijden we met elkaar mee als een lid pijn lijdt; maar delen net zo goed in de vreugde als een lid met respect behandeld wordt.

Welnu – u bent het lichaam van Christus en ieder van u maakt daar deel van uit. Laten we die heerlijkheid beseffen en goed tot ons door laten dringen!

En vervolgens steeds meer worden wat we zijn, doen wat we kunnen, en geven wat we hebben, en rijk zijn met wat we hebben gekregen.

Amen

[dia24]

Gebed na de preek

HERE God, we danken U dat u de gemeente geeft, deze gemeente. En dat U ons aan elkaar verbindt, zoals leden van een lichaam aan elkaar verbonden zijn. Dat niemand gelijk is – iedereen is juist verschillend – maar dat dat juist ook zo mooi en nodig is, want nu kunnen we elkaar helpen en zelf geholpen worden. Iedereen hoort erbij, zelfs zo'n klein meisjs als Benthe al – wat prachtig HERE God. En al die andere jongens en meisjes die er zijn, en de jongelui, de grote mensen, de ouderen. Iedereen hoort erbij, samen zijn we uw lichaam, Heer. En we kunnen niemand missen. Help ons daarom te ontdekken welke mooie gaven we van U gekregen hebben, en U daarmee te eren en anderen ermee te dienen. Help ons ons plekje in uw lichaam, in de kerk, in deze gemeente in te nemen. Met liefde, vol dankbaarheid, doen wat we kunnen, geven wat we hebben, en rijk zijn met wat we hebben gekregen. Zegen ons elk persoonlijk, en allemaal samen.